

عنوان مقاله:

اثر بخشی روش های آموزشی خودتنظیمی و شناخت درمانی بر خودکارآمدی

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی نوآوری و تحقیق در علوم تربیتی، مدیریت و روانشناسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

سیده زهرا موسوی - دانشجوی دکتری روانشناسی تربیتی

منصور رحیمی - آموزگار

زهرا موسوی - آموزگار

خلاصه مقاله:

هدف از پژوهش حاضر بررسی تاثیر روش های آموزش خودتنظیمی و شناخت درمانی بر خود کارآمدی دانش آموزان می باشد. روش پژوهش از نوع نیمه آزمایشی می باشد و در اجرای آن از طرح پیش آزمون-پس آزمون با گروه کنترل استفاده شده است. جامعه آماری این پژوهش 576 نفر دانش آموز دوره دوم متوسطه منطقه قائمیه می باشد، که تعداد 90 نفر به روش تصادفی خوشه ای چند مرحله ای انتخاب شده و به صورت تصادفی در هریک از گروه های آزمایشی و کنترل قرار گرفتند. شرکت کننده های گروه های آزمایشی به مدت 12 جلسه آموزش دریافت کردند. گروه کنترل نیز همزمان به برنامه های عادی کلاس درس خود ادامه دادند. به منظور بررسی تغییرات ایجاد شده از آزمون خودکارآمدی جینگ و مورگان (1999) استفاده شد. داده ها با استفاده از تحلیل کوواریانس تجزیه و تحلیل شد. یافته های حاصل از تحلیل کوواریانس نشان داد که خودکارآمدی دانش آموزان گروه های آزمایشی خودتنظیمی و شناخت درمانی در پس آزمون با تفاوت معناداری بالاتر از گروه کنترل است و این روشها از نظر میزان اثربخشی بر بهبود خودکارآمدی دانش آموزان تفاوت معنا داری ندارند. یافته های این پژوهش حاکی از آن است که به کارگیری این روش ها در کنار جریان آموزش رسمی می تواند موجبات پیشرفت در خودکارآمدی را برای دانش آموزان فراهم آورد.

کلمات کلیدی:

خودتنظیمی، شناخت درمانی، خودکارآمدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/919895>

